

He escrit paraules d'entesa per a amics, i lletres de batalla per a competidors, bergants, mals pagadors i blasfems de tota mena i religió. El que costa més és trobar mots per a unir semblants i coses belles; malparlar d'algú és cosa feta i sempre és un mal negoci. He dit paraules entenedores, algunes altres de ben obscures per a no fer-me entendre i malediccions vàries de les quals sempre m'he desdit, com de les mentides, tant les pietoses com les més paganes!

Paraules que a l'hora d'avaluar un artista de llarg recorregut es renoven amb persistència: deu ser la constància del seguiment, i la cíclica sorpresa en el fet que el missatge està en el mitjà o en allò que és absent, en el que no s'ha dit mai. És el cas d'Àlex de Fluvià, una de les múltiples propostes que ens ha dut l'obertura de temporada al cèntric clúster artístic del carrer del Consell de Cent de Barcelona, on encara hi ha unes quantes galeries –poques– que tenen el valor afegit de l'artesanania, com la Fidel Balaguer, situada en un entresòl. Artesania entesa com a bon ofici personal, persistència com a eina principal, concentració d'esforços en un reduït i significatiu equip d'artistes i, com esmenten els veritables revolucionaris, acció i activitats sota el significatiu lema de "resistir és vèncer"!

De De Fluvià, en recordo unes magnífiques teles presentades la tardor del 1997 a Nova York, experiències sensibles de colors brillants en una galeria amb aspecte de *show room* luxós, en una ciutat emblemàtica a penes descoberta. Com també s'esmenta en la poesia de l'experiència –sense anar més lluny de Pavese a Ferrater– eren temps feliços, perquè creïem en la pintura. No vol dir que ara siguin menys feliços els dies, compartits o no, ni que desconfiem de la pintura, però aleshores era una activitat més pura, no tan mediatitzada.

En tornar a casa, el 2004, ens va presentar en un insigne espai –ja desaparegut: la Galeria Metropolitana– d'algunes altres produccions on s'acumulava el saber i el coneixement dels viatges, com ha fet notar Arnau Puig ara, en un text clarivident de presentació. Saber acumulatiu que també va mostrar, des d'un punt de vista material al mateix espai, la Galeria Fidel Balaguer, l'any 2006. En aquesta ocasió tornava del Japó i, a

Les paraules dites

Joan Abelló Juanpere

Fins el novembre, la Galeria Fidel Balaguer de Barcelona presenta *The Big Picture*, d'Àlex de Fluvià, obra recent i dual a partir de tècniques mixtes, reflexió sobre la memòria col·lectiva i les vicissituds personals.

més de símbols, la tela contenia papers al·lusius recollits en aquest críptic país, des d'emboïlls de caramels a manga d'alt contingut eròtic i el rigorós traç de pinzell, quasi cal·ligramàtic, com el dels antics mestres nipons. Recordo bé les obres perquè vaig escriure el text del catàleg. Després, una greu malaltia va donar sentit a un capgirament de símbols i a la profunditat dels estrats del quadre. Tenir consciència del propi ésser efímer trasbalsava molts conceptes i ens dota de gran humanitat. Aquesta nova consciència el va fer més gràfic, com si el desig d'explicar el mal sofert fos el talismà per tal de retornar-lo a l'oblit. Mentrestant, uns altres països d'allò més exòtics, com ara Dubayy, li permetien d'assajar grans formats i colors insòlits.

Ara, tocat per un mal domèstic, un petit incendi originat accidentalment a l'estudi i que va afectar diverses obres

“Ell hi veu un exercici de cultura, de píxels i de bytes, que ens parla de sensacions i de bellesa”

li ha permès una recol·locació de moltes teles emblemàtiques, un reordenament patrimonial a partir de diversos suports, com la fotografia, que disputa protagonisme a la tradicional tècnica de l'oli o acrílic sobre tela. Com esmenta Puig, “aporta, a les qualitats insuperables del *collage* i de la pintura, la contradictòriament inequívoca objectivitat de la fotografia”. Ell hi veu un exercici de cultura, de píxels i de bytes, que més que descriure la realitat, bastant àrida i efímera, ens parla de sensacions i de bellesa.

Ara que escric a 5.000 km del nostre país, on els valors de cultura són del tot capgirats, recordo les expressives paraules d'un amic meu col·leccionista, que enyorava l'hora del retorn a casa per tal de reposar davant un quadre sensible. No sé si aquest en té cap, de l'artista esmentat! Jo, des d'aquí, exiliat al tròpic d'aquest gaudi immens, escric tenint de model més Virgili –eminent camperol, cal recordar-ho– que no Lucà, perquè creïem encara en l'èpica de la pintura, i en la creació cíclicament renovada, pel pas dels anys.

jabello@eina.edu

L'escriptor Alaa Al Aswani analitza la situació d'Egipte

Num. 1426
11 D'OCTUBRE
DEL 2011

4 EUROS

EL TEMPS

www.eltemps.cat

Les caixes perden l'esperit

La nacionalització de les caixes en qüestiona l'obra social

